

VIKKOLEHDEN KOLUMNI 5.11.2005

Urheiluseurat ja kasvatus

"Tehän opetatte täällä Kushin-Kan ry:ssä karatea, eikös siinä meidän lapsi opi puolustamaan itseään?" tokaisee nuori äiti, joka tuo lastansa alkavalla karaten peruskurssille. Äiti jatkaa, "Meidän Ville on saanut sitten vapaan kasvatuksen". Kun ohimennen hän antaa vielä toiveikkaana vinkin. "Voisitte opettaa hänelle samalla hiukan käytöstapoja".

Hohhoijaa... Tekisi mieli sanoa, että kerro jotain uutta. Vai että opettaa samalla vielä käytöstapoja. Eihän täällä meillä kohta enää muuta opetetakaan. Huom. Ville tarinan alussa on täysin kuvitteellinen henkilö.

Vuosien saatossa lasten ja nuorten kursseja seuranneena voi todeta, että näitä osittain vailla kuria tai jopa täysin vailla kuria olevia "vapaan kasvatuksen" uhreja on yhä enemmän ja enemmän. Syyttävä sormi osoittaa silloin helposti kohti kotia ja vanhempia. Siellähän lapsen ja nuoren pääasiallinen kasvatus tapahtuu. Syyttää tosin on helppo, mutta asia kun ei aina ole niin yksinkertainen. Sen enempää asiaan puuttumatta, niin syitä löytyy paljon myös nykypäivän yhteiskunnasta.

Kamppailulajien erikoisseura Kushin-Kan ry opettaa karatea, Hokutoryu ju-jutsua, potkunyrkkeilyä ja Brasilian ju-jutsua. Edustamani seuran ja lajien kautta kasvatuksellisia asioita on yllättävän helppo lähestyä. Lajeissa kuri ja vastustajan kunnioittaminen kun kuuluu lajeihin automaattisesti, eikä sitä erikseen tarvitse mistään keksiä.

Lasten ja nuorten ohjauksessa painopiste onkin jouduttu siirtämään osittain liikunnasta juuri kasvatukselliselle puolelle. (Jopa aikuisillakin). Tämä vaatii ohjaajiltamme yhä enemmän asioihin perehtymistä. Kun lukee lasten- ja nuorten kasvatusoppaita, niin oikein hirvittää. Moni asia mikä olisi pitänyt ottaa huomioon kotona, onkin nyt juuri urheiluseuramme ja ohjaajiemme vastuulla. Lista kasvatukseen liittyvistä asioista ei ole muuten lyhyt. Ne jutut, mitä olisi vuosien saatossa kotikasvatuksessa pitänyt ottaa huomioon, on lyhyen viikoittaisen ohjausrupeaman aikana mahdotonta opettaa.

Moni ohjaajamme kysyykin apua, että mitä ihmettä pitää tehdä lapsille, jotka eivät yksinkertaisesti meinaa totella. Vastatessa pääkopassa pyöriikin väkisin ajatus siitä, että onkohan taustalla rikkinäinen koti, auktoriteetin puute, ns. "vapaa kasvatus", ym. Näitä, kutsutaan heitä nyt vaikka häirikkölapsiksi, ei voi kotiinkaan laittaa. Muistutuslappu vanhemmillekaan ei tuo aina toivottua tulosta. Onneksi edustamissani lajeissa ei ole sitä ongelmaa, että vanhemmat "osallistuvat" peleihin ja jopa harjoituksiin kentän laidalla lapselle huutaen, että "tapa se".

Loppuyhteenveto. Ehkä seuramme junioreiden harjoitusaikataulu vuonna 2006 onkin seuraava: maanantai ja keskiviikko, lajiharjoitus 17 – 18.15 ja perjantai, tapakasvatus 17 – 18.15.

Syksyin terveisin
Harri Heikkari, puheenjohtaja
www.kushin-kan.net

